חוץ מפרשת סוטה. ואפי' בס"ת: מאמו. אל ר"מ: שבמקדש. אל כל סוטה וסוטה: מאי ביניהו. כלומר במאי קמיפלגי בחזה מעמא: למחוק לה. מפרשת סוטה שבספר תורה לת"ק מחקינן לר' יעקב לא מחקינן: כי הני תנאי. דאיפלגו נמי בכתיבה לשמה: תורה אור לתיתיך. מכל נשים לשמה אל זו: אמר רב נחמן וכו'. איהו נמי פריך לבני תנאי ולת"ק איכא למיפרך להאי ניסא: כתב. לה נמ לגרש את אשתו ונמלך מלגרשה: בן עירו. שמתו כשמו והוא מאותה העיר: שמי כשמך וכו'. ובני עיר אחת אינתו ונמ זה ראוי לי קניתו לי ואגרש בו את אשתי: פסול לזה לגרש בו. דדרשינן לה-לשמה דכתיב "וכתב לה ספר כריתות" והכא נמי כתיב "ועשה לה הכהן": מני. הא דקתני דכתן שאשתה נבדקת ר"ש היא דאמר מקריב מנחתה ואח"כ משקה דאי לא אקריבה בריאה לא הוה מיבדקה עד שתקרב מנחתה דכתיב "מזכרת עון": הא אמר אין זכות תולה. במתני' (נקמן ל' כב): ר"ע היא. דאמר לעיל (ל' יח:) משקיב הקומץ אינה יכולה לחזור בה אלמא מקרבי לה קודם שתשתה: במחנה לויה. בהר הבית דהא עזרת נשים וגם שער נקטר לא נתקדשו בקדושת עזרה והרי הן כשאר הר הבית: עמו במזבחו. ובמדבר נמי היו ג' מחנות לפלים מן הקלעים-מחנה שכינה, והלוים יחנו סביב למשכן העדות (במדבר ג)-זה מחנה לויה, והלגלים ג' פרסאות-זה מחנה ישראל ומשה היה לוי וקאמר עמו: שמא ספרום נדה. אגב ביעותא דמיס המרים והגדה והזבה וכבול קרי לאסורים במחנה לויה כדילפינן בפסחים בפרק אלו דברים (ל' סו.): פתחה נמית. דאגה שאינה בתה פתאום אלא דוחקת שמא יבולו לויים להורגה עומת את המקור מלהוציא דם ואפי' בשעת הסתה והיתה דלדה מלאגה לימר דקתני הגיע שעת הסתה ולא בדקה ממאה מפני שאורה בזמנו בא ר"מ לומר לא היתה במחבא והגיע שעת הסתה ולא בדקה שהורה אם בדקה לאחרי כן ומלאתה טהורה ולא אמר אורה בזמנו בא שחרדה מסלקת את הדמים: ביעותותא. פתאום פתאום כגון זו שלא היתה מרידה עד עכשיו ופתאום היא מרגשת בלעבה וכן באסתר שבאתה לה שמועה מרדכי פתאום: מרפיא. הדמים פוחת את המקור: מני מתני'. דקתני ים זכות תולה ג' שנים: כדי הכרת הטובר. דדרים "ונקתה" ע"י זכות בני וגרעה זרע-כשיעור שהטובר ניכר במעוברת: הראוי לספר. לחיות ולכא לידי ספור שבחו של מקום: ואע"פ שאין ראוי. גמורה לדבר ולא דחקת תולה ו"ב תוהה, וכר לדבר ולקמן מפרש אמאי אינה ראויה: הן מלכה מלכי יספר עליך וגו'. דגיאל אמר לנבוכדנצר כשפתר לו החלום שיהא נעבד מן האנשים ולהיות עם בהמה והיה להן מלכה-אמנם המלך מלכי יספר עליך עלתי תיטב בעיניך להאמין לעצתי: ותעיך בצדקה פרוק. תחטאך ע"י צדקה פדה: ושויתך בחיגת העניים: הן

כתב וכתב לה אע"ג דנכתבה לשום אשה אחרת דכשר לפוס דיחוי דרב נחמן בר יצחק מ"ל הא דקאמר הכא התם וכתב לה אמר רחמנא אבל הכא לא כתיב אלא וכתב ולה כתיב גבי עשייה והא בפרק כל הגט (גיטין דף כה:) מפרש מ"ש פסלין לכל הני גיטין מי כתיב וכתן ספר כריתות ה"מ למעוטי האיך קמא שנכתב שלא לשום אשה כתב רחמנא וכתב ולא לא כתיב אלא וכתב ה"מ למעוטי הא דלא איהו כתב לה אבל יש לו ב' נשים דאיהו קא כתב לה כשר כתב רחמנא וכתב לה דממעטינן היו לו שתי נשים וכו' אלמא דממעטינן התם מוכתב גרידא היכא דנכתב לשם אשה אחרת וי"ל דשאני התם דלא הוה צריך למיכתב אלא ונתן לה ספר כריתות הילך הוי וכתב קרא יתירא למעוטי נכתב לשם אשה אחרת אבל הכא לאו יתירא הוא אלא וכתב הילך לא ממעטינן מיניה אלא היכא דלא אכתיב לשם אלות בעולם כדכתיב וכתב את האלות: **דא** מני ר"ע היא ובזכות סבר לה כרבנן. פירש"י דלשכחן הכי בספרי ובירושלמי בהדיא דסבר ר' עקיבא זכות תולה דגרס בירושלמי תני ר' טרפון אומר כל זכרונות שנאמרו בתורה לטובה תון מזו שהיא של פורענות אמר לו ר"ע אילו נאמר מזכרת עון ואתה אייתי אומר כדבריך הא אינו אומר מנחת זכרון אלא לטובה אבל אי לא הוי אמר ר"ע בהדיא דזכות תולה הוה מוקי לה כרבי דמתני' (נקמן ל' כב:) וסבר לה כרבי שמעון וגרלה דלא הוה מלי לאוקמא כרבי דמדסיפא רבי ריש לקיש רבי ושוד אינא לאמלן דאמר בפ"ק (לעיל דף ו.) דבמתנוגה פליגי רבי ורבנן: **לא** ממת מת אלא אפי' מת עלמו. קשיא לר' דהכא מסמע דמכנים מת חמור מעמא מת הנכנס ובפרק בתרא דעירובין בסופו (דף קד:) אמר רב טובי בר קיסנא אמר שמואל המכנים מעמא מת ברן במקדש חייב ברן עלמו פטור שנאמר מזכר ועד נקבה תשלחו מי שיש לו טהרה במקום ומת ומי אין לו טהרה במקום ב) ויש לתרץ דהתם מייתי במכנים מת שלא נגע בו ושרץ לא מעמא במת ולהכי נקט נמי ברן ולא נגיבה דאם נעמא המכנים טיפוח ליה משום גופו שהיה נכנס מעמא ברן במקדש והכא ה"פ ולא מעמא מת בלבד אמרו לאחר שפירש מן הטומאה אלא אפי' מת עלמו הויא טומאה בחיטורין במכניסו דחמירי טפי מטומאה שלא בחיטורין כדאיתא בפ' שני דמסכת ע"ז (דף לז:):

ביעתותא מרפיא. תימה לר"י והא בפרק בתרא דנדה (דף עא.) בגמרא ב"ש אומרים כל הנשים מתות נדות מ"ש דב"ש אגב ביעתותא [דמלאכת] דמותא' חזיא וב"ה פליגי עליה ולא מקשה התם אלא הא דתניא ב"ש אומרים כל הנשים מתות זבין קרי כאן מבשרו ולא מחמת אומנו אלא מעמא דב"ש וכו' אלמא דלא אמרי' ביעתותא המלאך לא מרפיא דלא חזי אלא בשעת הולדת הנפש: **יש** זכות תולה שנה אחת. ירושלמי יש זכות תולה שתי שנים מנבוכד נצר לקלא ירחין תרין עשר יש זכות תולה שתי שנים מחמנון ויהי לשנתים ימים (שמואל ב יג)-יש זכות תולה שלש שנים מלאתה ויעבו שלש שנים מחאתה דכתיב מלכים ו כב) אמר ר' יוסי כל "אותן שלש שנים היה עוסק במלות וכל אותן שתי שנים היה עוסק בתורה: מנחת זכרון כלל מזכרת עון פרט כמדומה הכי פירוש אימא דממנחת זכרון ליכא למילף זכרון זכות אלא זכרון עון ואין בכלל אלא מה שבפרט אם אומר אתה כן לא נמלאת מדת הדין מקופחת מה אם מדת הפורענות מעוטה הרי מזכרת מידת הטובה מרובה על אחת כמה וכמה אלא מנחת זכרון יש לה זכות מזכרת עון אין לה זכות:

מטה

מטה א מיי' פ"ג מהל' סוטה הל"ח וסל"ד סלכה ט:
יח ב מיי' שם פ"ג הל"ח וס"ד סל"ד וסל' יא סמ' עשין ס:
יח ג מיי' פ"ג שם וס"ד סל"ח:
יט ד מיי' פ"ג מהל' גירושין הל"ח סמג עשין ג' טוש"ע אה"ע סי' קלא סעי' ב:
כ ה ו מיי' פ"ז מהל' אישות ס"ב ופ"ג מהל' גירושין פלכה ט' ופ"ב מהל' נחלות הלכה ד סמג לאוין דש ועשין קנד:
כא ז מיי' פ"ג מהל' סוטה הל"ז:

תוספות שאנץ

למתוא לה מן התורה פרשת סוטה שבספר תורה לת"ק מחקי' לה' עקיבא לא מחקינן: אבל תורה דסתם כתיבא הכי נמי דמחקינן וא"ת מאי שנא מהא דאמרי' בנימין הצדיק נברא דעל לבי בנישתא ויהב ספר תורה לרביתהו אמר רב יוסף למאי ניחוש לה אי משום כריתות הא בעי' וכתב לה לשמה אלמא אמרי' דאע"ג דסתם כתיבא לא אמרי' [דהוי] לשמה דוחק הוא לומר דרב יוסף פליג ארב פפא דהכא ואומר דשאני גם דאפי' כתב המופר שם אשה ושם האיש לא מהני אם לא אמר ליה הבעל נבי סוטה מגילת סוטה שכתבה בלא אמירת האשה כשרה ומשו"ה אמרינן דכיון דסתמא כתיבא ה"ג דמחקי'. אבל ק' דהכא משמע דלהתלמד עדיף יותר ופו' ברישא פ' כל הגט. אבל ק' מאי האי דקאמר בהר הבי דר' אחא ליה כתב לגרש את אשתו ונמלך כו'. הא לא דמי גט לסוטה כדפרי'. וי"ל דס"ם פריך הכי דכיון דלית ליה לשמה א"כ לא לדרוש נמי גבי גט וכתב לה לשמה כי היכי דלא דריש ליה גבי סוטה: למיס' דמת אסור לכנס להתנה ליה. בהר הבית דהא עזרת נשים ושער נקטר לא נתקדשו בקדושת העזרה והרי הן כשאר הבית. ל"ה: וא"ת מאי מקשי' מדרבנן מיהא אסור דהכי אמרי' התם הגר חדשה שחדשו בה דברים הרבה שאין מבטל יום ומסמא מת נכנס בסתנה ליה תם תנן בפס' כלים מקדש מסמנו הדחל שאין נוים ומסמאי מתים נכנסין לשם. וי"ל דיש חלוק בין היכא דאירע לו מומאה קודם שנכנס לשם או אמרי' דאסור ליכנס בסתנה ליה. אבל היכא דאירע לו תוך הסתנה או מותר להיות שם דה"ג אמרי' בפס' תמיד אירע קרי באחד מהם היה הולך בסמיכה לבית השבילה וכשחזיר בא לו אצל אחיו הכהנים: אלא אפי' מת עצמו וק' מאי אפי' אדרבה מת קיל מפי דראמר (בעילוכין ק"ד) מגא שרץ שנכנס לעזרה חייב והמכנים שרץ למקדש פטור משום דכתיב מזכר עד נקבה תשלחו מי שיש לו טהרה במקום ומת אין לו טהרה במקום ומת הכא ב) [ומי' תוספות מגהות לה: ד"ה מין]

נוטא

נוטא

נוטא

נוטא

גליון הש"ס

גמ' והתניא קמת מת. פי' זכמים ד' לב ע"ל הד"ס ובמתניתא כו' כל הנשים בביעותא כו' כל הנשים: תוס' ד"ה ביעותא כו' כל הנשים ע"ל ראנשים:

[ע' סנהדרין קיז:]

[ניסין כ. ומ"ל]

[ניסין כ. מרוכין יא.]

[לעיל יח.]

[לעיל ו. לקמן כב:]

[לעיל יט:]

תוספתא דכלים פ"ב ס"ב. פסחים מ. מיר מה.

מגילה מו.

מה לע. מת.

[ע' מגילה מו.]

[ע' מגילה מו.]

[ע' מגילה מו.]